

ANNA ΔΕΡΕΚΑ

Πάντα κινδύνευα
από τις λέξεις

ΚΕΔΡΟΣ

Άννα Δερέκα: *Πάντα κινδύνευα από τις λέξεις*

ISBN 978-960-04-5409-3

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Άννα Δερέκα, 2023

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*του αρχιτέκτονα, ζωγράφου
Στέλιου Δερέκα*

Μια γυναίκα του είδους σου, είπα

Έτσι που βάδισα ξυπόλητη
Στα σύνορα του μυαλού
Μια γυναίκα του είδους σου, είπα
Αξίζει να κοιμηθεί γυμνή
Πάνω στο σώμα του Θεού για πάντα.
Μια γυναίκα του είδους σου
Ποδοπατημένη και παγωμένη
Πεθαίνει κάθε πρωί με τη γλώσσα έξω.
Έχει στις ωμοπλάτες της
Τις μυρουδιές τις σκληρές του έρωτα
Και χέρι χέρι με τον
Απογοητευμένο Μαγιακόφσκι
Δηλώνει δημόσια
Πως αγαπά
Και βγάζει τη ζωή όλη
Σαν σάλιο στο πεζοδρόμιο.
Μια γυναίκα του είδους σου, είπα
Δεν βάζει μαξιλάρι
Κάτω από το πρόσωπο σαν αγαπά
Κι οι γαλάζιες φλέβες της
Μυρίζουν μούχλα
Από την εγκατάλειψη.
Μια γυναίκα του είδους σου

Πεθαίνει νέα και ξανθιά
Και έτσι απροσδόκητα
Με την κροσσωτή απουσία της
Σκιάζει την προδοσία.
Μια γυναίκα του είδους σου, είπα
Είναι πάντα
Σπαταλημένη σαν βροχή σε τενεκεδένια χούφτα.

Ήταν μια νεκρή πεταλούδα

Αλώβητη

Από τη σκληρή δοκιμασία
Έμενε βουβή μέσα στον χρόνο
Με νοήματα ξεχασμένα
Ίδια με το παλιό μας σπίτι
Ακολουθούσε αγόγγυστα
Το πεπρωμένο της

Και οι πληγές τεράστιες κατακόκκινες
Αντανακλούσαν το χρώμα τους
Στα τζάμια
Κι απέξω φαίνονταν σαν τα βιτρό
Της εκκλησίας

Κάποιοι σταυροκοπόντανε
Που τα έβλεπαν
Και μαλάκωναν το βήμα τους
Όπως όταν περνάς έξω από το δωμάτιο
Ενός άρρωστου παιδιού
Με ψηλό πυρετό

Με τον καιρό οι πληγές βάραιναν
Και πήγαιναν όλο και πιο μέσα

Έτσι έμεινε μόνο ένα σημάδι
Σαν από αγριοτριανταφυλλιά
Πάνω στο παιχνίδι
Μ' ένα σχήμα αλλόκοτο
Σαν χαρταετός

Η μικρή μου αδερφή όμως
Έλεγε
Πως ήταν
Μια νεκρή πεταλούδα.

Αμύνεσαι, λες και είσαι Τροία

Διάβηκε η ζωή μου
Ένα δάκρυ
Από το πρωί ως την εσπέρα

Μέσα στα απώτατα βάθη μου
Ταραγμένος και άπελπις
Αμύνεσαι
Λες και είσαι Τροία

Κι εγώ θάλασσα γυμνή ασέλινη
Γύρω σου

Σ' ένα τανγκό στο Καράκας
Σώμα με σώμα

Στα μισά του πεπρωμένου
Αινιγματικά μου έσφιγγες το χέρι
Μετρώντας τους σφυγμούς

Βελούδινη επωδό
Άκουγα πίσω από την αφή
Ενώ άσματα με νηπενθή αισθησιασμό
Τραγούδαγε της Κορσικής

Η Νουόβα Κομπανία ντι Κάντο Ποπολάρε

Περιμένοντας τη βάρκα για το ταξίδι
Κρίνα και τουλίπες τον στολίζουν
Σύννεφα δειλινά
Γιατί δεν ξέρει εκεί
Πόσο ξερό το χώμα!

Στην Πρέβεζα
Ξεχασμένη εγώ
Ακόμη περιμένω χρησμό.

Υφάντρες – μαύρο στημόνι

Το καλό μου φουστάνι
Από γυναίκες φτιαγμένο
Που κάθε πτυχή διαχειρίστηκαν
Του υφάσματος
Από το πρόβατο μέχρι το σάλι μου
Από τον αργαλειό αφαιρέθηκε
Πλύθηκε και ξεπλύθηκε
Και το ύφασμα περπάτησε
Στα τραγούδια που είπαν
Στις συνήθειές τους

Το καθημερινό μου φουστάνι
Από γυναίκες φτιαγμένο
Μάνες υφάντρες και κόρες
Μύηση στην αγιότητα
Σε μικρές κάμαρες

Υφαίνουν με παλαιά εσώρουχα
Με κομμένο στήθος
Υφαίνουν ξυπόλητες
Τη μοναξιά – με μια κουταλιά ζάχαρη να λιώνει στο στόμα
Τη σπαταλημένη τους νιότη

Δεν γνώριζαν τον αργαλειό της Πηνελόπης
Δεν διάβασαν *Οδύσσεια*
Μόνο οι πεντατονίες της Ηπείρου
Ακούγονται εδώ

Ξυπνούν τις νύχτες και υφαίνουν
Παγιδευμένες νυχτοπεταλούδες
Με τα δάχτυλα τιμωρημένα στη σιωπή
Το σκοτάδι στο δωμάτιο
Στο υφαντό φανερώνει φεγγάρι
Έναν άβατο κήπο με νεραντζιές
Φιλέρημα πουλάκια
Τινάζουν τα φτερά τους
Να ξεμπλεχτούν απ' τις κλωστές

Φυτεύουν χρυσάνθεμα στο υφάδι – σπάνια χρυσάνθεμα
Κεντούνε από φαντασίας ένα αγιόκλημα
Ανεμώνες του νερού
Θαλάσσια κήτη – να τις τρομάζουν
Να τις ξυπνούν από τον λήθαργο των ωρών
Μια θάλασσα να πλύνει τον ιδρώτα – κι ας τις πνίξει

Πεντάκλειστες στην κάμαρη
Βλέπουν τον μικρό καθρέφτη στον τοίχο
Μα δεν κοιτάζονται
Έχουν δικό τους βυθό – μεγάλο βυθό
Με έλη, στάσιμα νερά
Θαμμένα γειτονόπουλα – άντρες που δεν έσμιζαν ποτέ
Γερνάνε μέσα στα νερά
Κι αυτές; – αυτές νέες πάντα

γιατί δεν κοιτάζονται στον καθρέφτη

Το μακρύ σάλι μου

Σαν δρόμος

Από γυναίκες φτιαγμένος

Εξομολογείται τη λευκότητα

Των ποδιών τους

Προδίδει τα ταξίδια

Με εραστές ναυτικούς

Στο Καράκας

Με Βαβυλώνιο κηπουρό

Στους Κρεμαστούς Κήπους – να βάφει κόκκινο το φιλί

Από εκατόφυλλο τριαντάφυλλο

Να στάζει αίμα άλικο στο υφαντό

Στο πάτωμα – να μην ξεπλένεται στο νερό

Γιατί είναι από όνειρο.

Με αρχαίο απειλώντας θυμό

Θεία Λόλα

Βανθούλα

Δοξία

Ντάντω

Σαχμαράν, βασίλισσα των φιδιών

Αντιγόνη

Κατερινάρα

Φωνή της Εκάβης

Σουλτάνα

Πόρνη γδυμένη στο σκοτάδι

Κασσάνδρα – δώρο άδωρο της προφητείας

Ασπασία

Κυρίες με ίασμο ψυχής

Χανούμαι και Νέαι Οθωμανίδες

Αγορασμένες κόρες της Υεμένης – για ένα τσουβάλι αλάτι

Του Καρακάς κορίτσια

Γυναίκες από την Καμπούλ – με ευώδη μαλλιά

Και μελαγχολικό αίσθημα

Φυγαδευμένο της Σαλώμης βλέμμα

Βασιλοκόρες Ιλάιρα και Φοίβη – ιέρειες της Αρτέμιδας και
της Αθηνάς

Από το ιερό άλσος σας άρπαξαν βίαια

Αμφιλύκη, στα μάτια των αυτοκτόνων ποιητριών
Μήδεια που δίδαξες ξανά
Την ύβρη
Της Μονμάρτης πόρνη, με έρωτα ομνύοντας θάνατον
– Έρωσ έρις, πες
Φρύνες και Λαΐδες της Μασσαλίας
Ηδύλη Μύρτιδα Αυγή
Γυναίκα πρωτομάστορα, θυσιασμένη στη γέφυρα

Κατέρχεστε σκαλί σκαλί το χάος της ομορφιάς σας
Από τα βάθη του κόσμου
Των ομηρικών επών

Ελάτε
Με χίλια πρόσωπα
Με σώματα
Φρεσκοτριμμένα πιπέρια
Ροές ονείρων
Φωνές κορυδαλλών

– Ζυμωμένες με σύγγεφο της αλισιάχνης
Στα σκοτεινά τους ταξίδια
Ψάχνουν τα νησιά με την αιώνια άνοιξη
Στους δρόμους της μνήμης
Με την αράγιστη ενός άλλου κόσμου
Εικόνα

Με οδοντικά άηχα σύμφωνα
Κάτω από τη θάλασσα
Ν' ακολουθούν

Οι βυθισμένες λέξεις τους
Μνήμη μελωδική, παραμυθένια λήθη
Να φτιάχνουν νέους δρόμους

Να διαβιούν στα βάθη του μπλάβου πόντου
Στον αφρό των κυμάτων – στο έρκος των δοντιών τους
Ν' ανθίζουν λεπτομέρειες
Ανεόρταστες χαρές

Με στεφανάκι στα μαλλιά
Ξερούς μίσχους
Του άνθους του ασφόμελου
Κι αγάπανθους των Κυθήρων
Γυμνόστηθες – σάρκα πανσέληνη

Νερά πικρά
Θαλάσσια κοιμητήρια
Αχ, μαύρο κυπαρίσσι
Το δάχτυλο του θανάτου
Και στις όχθες
Κατάρτια βυθισμένα – των αντρών κατάρτια

Τόξο της λύρας
Χειροποίητη ναυς – ευωδίαζε
Άρωμα παλαιού ξύλου
Εικόνων λατρευτικών
Ακρόπρωρο του караβιού
Πότε γοργόνα – πότε καράβι

Καράβι είναι

Που ταξιδεύει – να ταξιδεύει
Να διαφεύγει από τον κόσμο
Τον περικόλειστο.